

LISA KLEYPAS

Svalba
& Winterbornem

*Svatba
& Winterbornem*

PRAHA 2017

Přeložila: **JANA PACNEROVÁ**

Lisa Kleypas: Svatba s Winterbornem
Vydání první
Copyright © 2016 by Lisa Kleypas
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2108. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Marrying Winterborne vydaného
nakladatelstvím Avon Books, an Imprint of HarperCollinsPublishers,
New York v roce 2016
Český překlad © 2017 Jana Pacnerová
Odpovědná redaktorka Daniela Čermáková
Korektorka Marie Kejvalová
Ilustrace na přebalu © 2017 Martina Černá
Přebal a vazba © 2017 Martina Černá
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0641-4

BARONET
Praha 2017

LISA KLEYPAS

*Svatba
s Winterbornem*

*Věnováno Gregovi – mému manželovi
a hrdinovi.
S láskou navždy.
L. K.*

Kapitola 1

*P*ane Winterborne, prišla za vami nějaká žena.“

Rhys vzhlédl od stohu dopisů na svém psacím stole a zamračil se.

Jeho osobní tajemnice paní Fernsbyová zůstala stát na prahu pracovny, za kulatými brejličkami na něj upírala bystré oči. Podobala se dokonale upravené slípce, byla ve středním věku a maličko při těle.

„Víte přece, že v tuhle hodinu žádné návštěvy nepřijímám.“ Byl to jeho ranní rituál strávit první půlhoдинu pracovního dne pročítáním došlé pošty v nerušeném tichu.

„Ano, pane, ale návštěvnice je dáma a...“

„To je mi sakra jedno, i kdyby to byla královna,“ odsekl. „Vyhod'te ji.“

Paní Fernsbyová nesouhlasně sevřela rty. Rázně odešla a podpatky jejích střevíců přitom bušily do podlahy ve staccatovém rytmu dělostřelby.

Rhys se znovu zaměřil na dopis před sebou. Vzteklé výlevy byly přepych, který si dopřával jen zřídka, ale poslední týden podléhal nasupeným chmurám, jež tížily každou jeho myšlenku i úder srdce a budily v něm touhu vyjízďet na každého, kdo mu přišel do rány.

A to všechno jen kvůli ženě, o níž věděl, že po ní nesmí toužit.

Lady Helen Ravenelová... kultivovaná, nevinná, plachá aristokratka. Byla vším, čím on nebyl.

Jejich zasnoubení trvalo pouhé dva týdny, než se ho Rhysovi podařilo zničit. Když se s Helen setkal naposled, byl netrpělivý a agresivní, konečně ji líbal tak, jak po tom dlouho toužil. Zkameněla mu v náručí, odmítla ho. Její nevole už nemohla být zřejmější. Scéna skončila jejími slzami a jeho hněvem.

Následujícího dne mu Kathleen, lady Trenearová, jež bývala provdaná za Helenina zesnulého bratra, přišla sdělit, že Helen je tak zdrcená, až zůstala upoutaná na lůžko s migrénou.

„Už vás nechce nikdy vidět,“ oznámila mu Kathleen neomaleně.

Rhys nemohl mít Helen za zlé, že zrušila zasnoubení. Očividně se k sobě nehodili. Bylo proti božímu úradku, aby si vzal za ženu dceru z anglické šlechtické rodiny. Navzdory velikému jmění postrádal Rhys mravy a chování urozeného pána. Ani tak nevypadal se svou snědou pleť, černými vlasy a mohutnými svaly dělníka.

Ještě před třicítkou se mu podařilo přebudovat otčův obchůdek na High Street v největší obchodní dům na světě. Patřily mu továrny, skladiště, zemědělská půda, stáje, prádelny a obytné domy. Zasedal ve správních radách zasilatelských a železničních společností. Ať ale dosáhl čehokoli, nikdy nepřekoná hranice vytyčené tím, že se narodil jako syn velšského hokynáře.

Z myšlenek ho vyrušilo další zaklepání na dveře. Nevěřicně vzhlédl, když do místnosti znovu vstoupila paní Fernsbyová.

„Co chcete?“ otázal se.

Tajemnice si narovнала brýle a rezolutně opáčila: „Pokud nechcete nechat tu dámu vyhodit násilím, pak trvá na tom, že zůstane, dokud si s ní nepromluvíte.“

Rhysova dotčenost se rozplynula v nechápavém úžasu. Žádná žena, kterou znal, ať už počestná, nebo ne, by se neodvážila ho tak směle oslovit. „Její jméno?“

„Nechce ho říct.“

Nevěřicně potřásl hlavou. Jak se návštěvnice dostala přes přední kanceláře? Platil si menší armádu lidí, aby nemusel řešit takováhle vyrušení. Napadla ho jedna absurdní myšlenka, a ačkoliv ji okamžitě potlačil, zrychlil se mu tep.

„Jak vypadá?“ přiměl se k otázce.

„Je oblečená ve smutku, se závojem přes obličej. Štíhlé postavy a mluví tiše.“ Po krátkém zaváhání dodala suše: „Jednoznačně vznešená dáma.“

Rhysovi svitlo a hrud' mu sevřelo hluboké bodnutí touhy. „*Yr Dduw*,“ zamumlal si pro sebe. Nezdálo se mu možné, že by za ním Helen přišla. Ale jaksi věděl, že je to ona, cítil to hluboko v kostech. Beze slova vstal a dlouhými kroky prošel kolem paní Fernsbyové.

„Pane Winterborne,“ zvolala tajemnice, která ho následovala. „Jste v košili. Váš kabát...“

Rhys ji sotva slyšel, když vycházel ze své rohové kanceláře a vstupoval do haly s křesly čalouněnými kůží.

Prudce se zastavil při pohledu na návštěvnici, dech se mu naráz zadrhl v hrdle.

I když Helenin obličej zakrýval smuteční závoj, poznal její dokonalé držení těla a postavu, útlu jako vrbový proutek.

Přinutil se překonat vzdálenost, která je dělila. Neschopen pronést ani slovo zůstal před ní stát, skoro se dusil záští, a přesto vdechoval její sladkou vůni s bezmocnou hltavostí. Její přítomnost ho okamžitě vzrušila, tělem se mu rozléval žár, srdce tepalo rychle a divoce.

Z jedné z místností v sousedství haly znělo do ticha *tapity-tap* psacích strojů.

Bylo to šílenství, že sem Helen přišla bez doprovodu. Zničí jí to pověst. Musí ji dostat z haly a poslat domů dřív, než někdo pochopí, o koho se jedná.

Nejprve ale Rhys musel zjistit, co chce. Ačkoliv byla vychovaná v ústraní a nevinná, nebyla hloupá. Nepodstoupila by tak obrovské riziko bez dobrého důvodu.

Pohlédl na paní Fernsbyovou. „Můj host brzy odejde. Prozatím se postarejte, aby nás nikdo nerušil.“

„Ano, pane.“

Vrátil se zrakem k Helen.

„Pojďte,“ zabručel a zamířil do své kanceláře.

Doprovázela ho beze slova, sukně jí šustily, jak se dotýkaly stěn chodby. Oblečená byla staromódně a trochu ošuměle, vypadala jako šlechtična, na kterou přišly těžké časy. Proto je tady? Potřebuje Ravenelova rodina peníze tak zoufale, že změnila názor a snížila se k tomu, aby se stala jeho manželkou?

Přisámbůh, říkal si Rhys s chmurnou nedočkavostí, byl by *nadšený*, kdyby prosila, aby se k ní vrátil. Samozřejmě by to neudělal, ale dal by jí ochutnat tu trýzeň, kterou musel snášet uplynulý týden. Kdo se mu opováží protivit, může si být jistý, že se nedočká odpuštění ani milosrdenství.

Vstoupili do pracovny, prostorné a tiché, se širokými špaletovými okny a tlustým, měkkým kobercem. Uprostřed místnosti stál psací stůl z ořechového dřeva, na němž se vršily stohy korespondence a spisových složek.

Rhys zavřel dveře, přistoupil k psacímu stolu, zvedl z něj přesýpací hodiny a pečlivým gestem je převrátil. Písek se přesype do dolní části přesně za patnáct mi-

nut. Cítil potřebu zdůraznit, že teď jsou v jeho světě, kde záleží na čase a kde vládne on.

Obrátil se k Helen a posměšně zvedl obočí. „Minulý týden mi bylo řečeno, že ...“

Ale hlas mu odumřel, když si Helen odhrnula závoj a zadívala se na něj s trpělivou, něžnou vážností, jež ho ničila od první chvíle. Oči měla stříbromodré jako oblaka, plující světlem měsíce. Jemné, rovné vlasy nejsvětějšího plavého odstínu byly úhledně stažené dozadu do uzlu, ale jeden třpytivý pramínek vyklouzl z gagátových hřebínků a houpal se jí před levým uchem.

Aby ji čert vzal, aby ji čert vzal za to, jak je krásná.

„Odpusťte mi,“ upírala na něj Helen oči. „Tohle je poprvé, co se mi naskytla příležitost přijít za vámi.“

„Neměla jste chodit.“

„Jsou věci, které s vámi potřebuju probrat.“ Vrhla bojácný pohled na nedaleké křeslo. „Prosím, kdyby vám to nevadilo...“

„Jistě, posad'te se.“ Rhys však ani nenaznačil, že by jí chtěl pomoci usednout. Jelikož ho Helen nikdy nebude považovat za gentlemana, ať se propadne do horoucích pekel, jestli se bude jako gentleman chovat. Napůl usedl, napůl se opřel o psací stůl a založil si paže na hrudi. „Nemáte moc času,“ řekl ledově a stroze ukázal na přesýpací hodiny. „Měla byste ho využít.“

Helen usedla do křesla, upravila si sukně a obratnými pohyby si stáhla rukavičky.

Rhysovi vyschlo v ústech při pohledu na její jemné prsty, vystupující z černých rukavic. Na Eversby Priority, panství její rodiny, mu hrála na klavír. Fascinovala ho tehdy hbitost jejích rukou, které se kmitaly a poletovaly po klávesách jako bílí ptáčci. Kdovíproč stále nosila zasnubní prsten, který jí dal. Dokonale vybroušený diamant se jí maličko zachytil o rukavici.

Helen odhrnula závoj tak, aby jí splýval po zádech jako temná mlha látky, a odvážíla se mu na krátký, elektrinou nabitý okamžik pohlédnout do očí. Líce jí jemně zrůžověly. „Pane Winterborne, nežádala jsem švagrovou, aby vás minulý týden navštívila. Nebylo mi tenkrát dobře, ale kdybych byla věděla, co má Kathleen v úmyslu...“

„Řekla, že jste nemocná.“

„Bolela mě hlava, nic víc...“

„Zdá se, že příčinou jsem byl já.“

„Kathleen přeháněla...“

„Podle ní jste řekla, že už mě nikdy nechcete vidět.“

Její ruměnec nabyl jasně růžového odstínu. „Kéž by to byla neopakovala,“ zvolala s rozhněvaným a zahanbeným výrazem. „Nemyslela jsem to tak. Hlava se mi div nerozskočila bolestí a snažila jsem se porozumět tomu, co se stalo den předtím. Při vaší návštěvě a...“ Odtrhla od něj pohled a sklopila oči do klína, po vlasech jí klouzalo světlo z okna. Pevně svírala sepnuté ruce, trochu zaoblené, jako by držela v dlaních něco křehkého. „Musím si o tom s vámi promluvit,“ pronesla tiše. „Velice si přeju... dospět s vámi k nějaké dohodě.“

Něco v něm umřelo. Rhyse už žádalo o peníze příliš mnoho lidí na to, aby teď nepoznal, co přijde. Helen byla stejná jako všichni ostatní, snažila se získat pro sebe nějaký prospěch. Ačkoliv jí to nemohl zazlívát, nebyl schopen poslouchat zdůvodnění, jak moc jí dluží a proč. Raději by jí hned zaplatil a měl to za sebou.

Bůhví, proč v sobě živil nějakou chabou, pošetilou naději, že by snad od něj mohla chtít něco jiného než peníze. Takhle to ve světě odjakživa chodilo a navěky chodit bude. Muži prahnou po krásných ženách a ženy prodávají svou krásu za bohatství. Zneuctil Helen,

když se jí dotkl svými bídnými tlapami, a ona teď bude požadovat náhradu.

Obešel psací stůl z druhé strany, vytáhl zásuvku a vyndal z ní šekovou knížku k soukromému účtu. Chopil se pera a vypsál na šek částku deseti tisíc liber. Na levý okraj knížky si udělal poznámku pro svůj přehled, vrátil se k Helen a šek jí předal.

„Není třeba, aby se někdo dozvěděl, odkud jsou,“ pronesl věcným tónem. „Jestli nemáte bankovní účet, postarám se, aby vám jeden otevřeli.“ Žádná banka by nedopustila, aby si žena založila účet sama. „Slibuju, že se to vyřeší diskrétně.“

Helen zmateně zírala nejdřív na něj a pak na šek. „Proč byste...“ Prudce nasála vzduch, když si přečetla částku. Znovu na něj upřela zmatený pohled. „Proč?“ zeptala se a dýchala přitom polekaně a přerývaně.

Rhys, zmatený její reakcí, se zamračil. „Říkala jste, že chcete dospět k nějaké dohodě. To znamená tohle.“

„Ne, chtěla jsem říct... chtěla jsem říct, že chci, abychom si navzájem porozuměli.“ Roztrhala šek na maličké kousky. „Nepotřebuju peníze. A i kdybych je potřebovala, nikdy bych vás o ně nežádala.“ Kousky papíru se rozlétly vzduchem jako sněhové vločky.

Jako omráčený pozoroval, jak krátký proces udělala s tím jménem, co jí právě daroval. Naplnila ho směs zoufalé bezmoci a rozpaků, protože pochopil, jak se v ní mýlil. Co od něj sakra chce? Proč tu je?

Helen se dlouze nadechla a pak ještě jednou, zvolna se uklidňovala. Vstala a přistoupila k němu. „Na panství rodiny došlo k určitému... nenadálému štěstí. Máme teď prostředky na věno pro mě i mé sestry.“

Rhys na ni zíral, na tváři tvrdou masku, zatímco jeho mozek se usilovně snažil pochopit, co mu to říká. Ocitla se příliš blízko něj. Její lehká vůně, vanilka a or-

chideje, mu vstupovala do plic s každým nadechnutím. Tělem mu proudil žár. Toužil ji položit na psací stůl...

S námahou zapudil tu chlípnou představu z mysli. Tady v pracovním prostředí kanceláře, oblečený v civilizovaném oděvu a naleštěných oxfordských polobotkách, si ještě nikdy nepřipadal jako větší hulvát. V zoufalé snaze dosáhnout aspoň malého odstupu ucouvl a narazil na okraj stolu. Byl nucený vrátit se do polosedu, zatímco Helen dál postupovala vpřed, až se mu její sukně jemně otřely o kolena.

Podobala se postavám z velšských pohádek, nymfě, která vystoupila z mlhy nad jezerem. Na její porcelánově jemné pleti bylo cosi nezemského a úchvatně s ní kontrastovaly tmavé řasy a obočí a stříbřitě plavé vlasy. A ty oči, chladná průzračnost ohraničená tmavými rámečky.

Říkala něco o nenadálém štěstí. Co to znamená? Nečekané dědictví? Dar? Snad nějaká lukrativní investice – ačkoliv to bylo nepravděpodobné, ve světle neblaze proslulé finanční nezodpovědnosti Ravenelovy rodiny. Ať už šlo o jakékoli nenadálé štěstí, Helen zřejmě byla přesvědčena, že finanční problémy její rodiny skončily. Pokud je to pravda, pak si bude moci vybírat ze všech mužů v Londýně.

Ohrozila svou budoucnost, když za ním přišla. V sázce je její pověst. Mohl by ji zprznit přímo tady ve své kanceláři, a nikdo by nehnul ani prstem, aby jí pomohl. Jediné, co ji uchovává v bezpečí, je skutečnost, že Rhys si nepřeje zničit něco tak půvabného a křehkého, jako je tato žena.

Pro její dobro ji musí dostat co nejdál od svého obchodního domu, a to co nejrychleji a co nejdiskrétněji. S námahou se podíval přes její hlavu a zaostřil zrak na vzdálený bod v dřevěném obložení stěny.

„Vyprovodím vás z budovy soukromým vchodem,“ zamumlal. „Vrátíte se domů a nikdo se nic nedozví.“

„Nezruším naše zasnoubení,“ opáčila Helen vlídně.

Prudce sjel pohledem zpátky k ní a hluboko v hrudi pocítil další bodnutí. Helen ani nemrkla, jen trpělivě čekala na odpověď.

„Mylady, oba víme, že jsem ten poslední, za koho byste se chtěla provdat. Od počátku pozoruju váš odpor vůči mně.“

„Odpor?“

Uražený jejím předstíraným překvapením zuřivě pokračoval. „Uhýbáte před mým dotykem. Nechcete se mnou mluvit u večeře. Většinou se ani nepřimějete, abyste se na mě podívala. A když jsem vás minulý týden políbil, odtáhla jste se a rozplakala.“

Byl by čekal, že se Helen zastydí, když odhalil její lež. Místo toho na něj vážně zírala, rty pootevřené nelibostí. „Prosím,“ promluvila nakonec, „musíte mi odpustit. Jsem příliš ostýchavá. Musím usilovněji pracovat na tom, abych to překonala. Když se tak chovám, nemá to vůbec nic společného s odporem. Pravda je, že jsem z vás nervózní. Protože...“ Sytý ruměnec jí stoupal od upjatého límečku šatů až k okraji vlasů. „Protože jste velice přitažlivý,“ pokračovala rozpačitě, „a světaznalý a já nechci, abyste mě měl za hloupou. A tuhle, to... to byl můj první polibek. Nevěděla jsem, co dělat, a... úplně mě to překonalo.“

Někde v chaosu své mysli si Rhys říkal, jak je dobře, že je opřený o stůl. Jinak by se mu podlomila kolena. Je možné, že to, co si vykládal jako nevoli, je ve skutečnosti plachost? Že to, co považoval za opovržení, byla pouhá nevinnost? Bylo mu, jako by mu pukalo srdce. Jak snadno ho Helen odzbrojila! Několik slov, a klidně by před ní padl na kolena.

Její první polibek, a on si ho vzal bez ptaní.

Nikdy necítil potřebu hrát roli obratného svůdce. Ženy mu byly vždycky snadno po vůli a zdálo se, že je těší všechno, co se mu zachtělo dělat v posteli. Tu a tam šlo dokonce i o urozené dámy: manželku jednoho diplomata a hraběnkou, jejíž manžel byl na cestách po kontinentu. Chválily ho za energii, vytrvalost a velké přirození a nic víc nežádaly.

Tělesně i duševně byl tvrdý jako břidlice, těžená na svazích Elidir Fawr, hory v Llanberis, kde se narodil. Nevyznal se v jemných způsobech ani v rodových tradicích šlechty. Na rukou měl trvale mozoly od toho, jak léta stloukal bedny a nakládal zboží na valníky. Vážil určitě dvakrát víc než Helen, svalnatý byl jako býk, a kdyby se do ní pustil jako do ostatních žen, roztrhl by ji vejpůl, ani by se nemusel snažit.

Do horoucích pekel. Co ho to vůbec napadlo? Neměl ani uvažovat o tom, že by se s ní oženil. Byl však příliš zaslepený vlastní ctižádostí – a Heleniným půvabem a jemnou krásou – než aby domyslel, jaké by to pro ni mělo důsledky.

Pohněvaný vědomím vlastní omezenosti pronesl tlumeným hlasem: „Je to všechno už jen voda pod mostem. Brzy vás čeká první společenská sezona a potkáte muže, kterému jste souzená. Čert ví, že já to nejsem.“

Začal vstávat, ale Helen přistoupila ještě blíž, zastavila se mezi jeho roztaženými nohama. Zdráhavý tlak její ruky na hrudi v něm probudil burácivou touhu. Rhys slabostí klesl zpátky na stůl a veškerou sílu zaměřil na to, aby si udržel bortící se sebeovládání. Chyběl jen děsivý vlásek, aby ji s sebou strhl dolů na podlahu. Aby ji pohltil.

„Mohl byste... mohl byste mě znovu políbit?“ zeptala se.

Zavřel oči, prudce oddechoval, zuřil na ni. Jaký vtíp na jeho účet si osud vymyslel, když mu hodil do cesty tohle křehké stvoření? Aby ho potrestal za to, že sahal výš, než mu bylo souzeno? Aby mu připomněl, čím se nikdy nemůže stát?

„Neumím být jako ti jemní páni,“ řekl chraplavě. „Ani kvůli vám.“

„Nemusíte být jemný pán. Jenom jemný.“

Nikdo po něm nikdy nic takového nežádal. Ke svému zoufalství si uvědomil, že to v sobě nemá. Rukama svíral okraje stolu, až hrozilo, že dřevo praskne.

„*Cariad*... na tom, jak po vás toužím, nic jemného není.“ Polekalo ho něžné oslovení, které mu uklouzlo – oslovení, jež nikdy vůči žádné ženě nepoužil.

Ucítil, jak se Helen dotýká jeho brady, špičky jejích prstů působily na jeho pokožku jako jemné doteky chladného ohně.

Všechny svaly se mu napjaly, tělo se měnilo v ocel.

„Jenom to zkuste,“ uslyšel její šepot. „Kvěli mně.“

A její měkká ústa se přitiskla na jeho.

Kapitola 2

Helen se bojácně dotkla svými rty úst pana Winterbornea ve snaze vylákat z něj odezvu. Nedočkala se však ničeho. Ani náznaku povzbuzení.

Okamžik poté se nejistě odtáhla.

Nepravidelně dýchal a upíral na ni nasupený pohled hlídacího psa.

Se zoufalým svíráním v žaludku Helen uvažovala, co dál.

O mužích toho věděla málo. Skoro nic. Od útlého dětství žily ona a její sestry Pandora a Cassandra v ústraní na rodinném venkovském sídle. Sloužící na Eversby Priory byli vždy uctiví a nájemci a řemeslníci z městečka dodržovali od tří hraběcích dcer uctivý odstup.

Rodiče ji přehlíželi a bratr Theo, který strávil většinu svého krátkého života na internátních školách nebo v Londýně, ji ignoroval. Helen se uchýlila do vnitřního světa knih a představitosti. Jejími nápadníky byli Romeo, Heathcliff, pan Darcy, Edward Rochester, sir Lancelot, Sydney Carton a celá řada zlatovlasých pohádkových princů.

Zdálo se, že se jí nikdy nebude dvořit skutečný muž, jen ti imaginární. Ale před dvěma měsíci Devon, bratranec, jenž nedávno zdědil Theův titul, pozval svého